

சமூக மானிடவியல் பார்வையில் சோ.தர்மனின் சூல் புதினம்

அ. இராமலிங்கம்^அ, பொ. அகிலா^அ

^அ தமிழ்துறை, ஈரோடு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு-638009, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Cho. Dharman's Sool novel from the point of view of social anthropology

A. Ramalingam^a, P. Agila^{a,*}

^a Department of Tamil, Erode Arts and Science College (Autonomous), Erode-638009, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

eascramalingam@gmail.com

Received: 09-09-2022

Revised: 19-11-2022

Accepted: 25-11-2022

Published: 10-12-2022

ABSTRACT

As a result of the development of the human mind, there are many forms of literature that have emerged. These reflect the change in the development of language from time to time. The novel is one of these forms of reflection. All the anthropological aspects of people's lives are expressed in the novels. In order to learn about the people, there are more sociological elements of novel literature that record the folk life than the classical literature. On that basis, after Ki.Ra. & Poomani, the life philosophies of the people of karisal region, and the novel 'Sool', which records a great deal in terms of the devendrakula Vellalar race known as Pallar, examines and explains the sociocultural and anthropological aspects recorded in them.

Keywords: Sool, Cho. Dharman, Social Anthropology, Elements

முன்னுரை

மனித மன வளர்ச்சியின் விளைவாக உருப்பெற்ற இலக்கிய வடிவங்கள் மிகப்பல. இவை மொழியினிடத்துக் காலந்தோறும் வளர்ச்சி மாற்றத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இப்பிரதிபலிப்பு வடிவங்களில் ஒன்று தான் புதினம். மக்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த மானிடவியல் கூறுகள் அனைத்தும் புதினங்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. மக்களைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் புதின இலக்கியங்கள் நாட்டார் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்யும் சமூகசார்மானிடவியல் கூறுகளே அதிகம் காணமுடிகின்றது. அந்த அடிப்படையில் கரிசல் வட்டாரமக்களது வாழ்வியலை கி.ரா., பூமணிக்குப் பிறகு கரிசல் வட்டார மக்களின் வாழ்வியல் தத்துவங்களையும், பள்ளர் எனப்படும் தேவேந்திரகுல வேளாளர் இனம் சார்ந்துப் பெரிதும் பதிவு செய்யும், 'சூல்' நாவலை ஆய்வுக்குப்படுத்தி அவற்றுள் பதிவாகியுள்ள சமூகசார்பண்பாட்டு மானிடவியல் கூறுகளை ஆராய்ந்து விளக்குகிறது.

சூல் புதினத்தில் மானிடச்சமூகங்கள்

ஒரு குறிப்பிட்ட மனித இனம் அல்லது சமூகத்தின் பண்பாட்டை அறிவதற்கு அப்பண்பாட்டையுடையமக்களோடு குறுகிய காலமோ அல்லது நீண்ட காலமோ வாழ்ந்து கள ஆய்வு உத்தி முறைகளைப் பயன்படுத்தி, அவர்களின் எல்லாவிதமான மரபுகள் பற்றியும் அறிந்து, அதனை எழுத்துப்பூர்வமாக அளிக்கும் ஆவணமே இனவரைவியல் ஆகும். இதன் அடிப்படையில் சோ.தர்மன் புதினம் எழுதுவதற்கு முன் மக்களோடு மக்களாகத் தங்கி ஆய்வு செய்து, பள்ளர், பறையர்,

சக்கிலியர், வண்ணான், ஆசாரி, நாடார், பிள்ளை, ரெட்டியார், கவுண்டர், குயவர் ஆகிய இனச் சமூகங்களை கண்டறிந்து அம்மக்களின் பண்பாட்டுத்தரவுகளை 'சூல்' புதினம் வழியே மானிடவியல் கூறுகளை வெளிப்படுத்தி இருப்பதை அறியலாம்.

'சூல்' புதினம்

சோ.தர்மனின் படைப்புக்களில் நிலமே மையமாக விளங்கும், இவரது முதல் புதினமான 'தூர்வை' யிலிருந்து 'சூல்' வரைக்கும் மாற்றம் இல்லை என்றாலும், 'சூல்' புதினமானது முழுமையாக கரிசல் நிலத்தின் வாழ்வையும் அங்குமுறையாகவும் விரிவாகவும் செய்யப்படும் விவசாய உற்பத்திமுறைகளைப் பேசுவதன் வழியாகவே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. கோவில்பட்டியிலிருந்து 10 கிலோமீட்டர் தொலைவில் அமைந்திருக்கிற சிறுகிராமம் 'உருளைக்குடி' உருளைக்குடியையும் அங்குள்ள கண்மாயை வைத்தும் கதை சொல்லப்படுகிறது. ஆற்றுநீர் வரத்து இல்லாமல் மழையை மட்டுமே நம்பி விவசாயம் செய்கிறார்கள் இவர்களுக்கு நீர் ஆதாரம் என்பது காலத்தில் பெய்யும் மழை மட்டுமே மழைபெய்து கண்மாய் நிறைந்து விட்டால் ஆண்டு முழுவதும் தண்ணீருக்குப் பஞ்சம் இல்லை, தண்ணீர் பற்றாக்குறை இல்லாதபோது பல்வேறு விதமான விவசாயங்களை செய்கின்றனர், விவசாயத்தோடு நெருங்கிப் பின்னிப் பிணைந்துள்ள ஒன்றாக 'கண்மாய்' மாறுகிறது, மக்களின் வாழ்வியல் மனம் கண்மாயோடு பிணைக்கப்படுகிறது. ஆக கண்மாய் வழியே ஒரு இடைக்காலத் தமிழ் சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தைப் புனைவின் வழியாகப் பதிவு செய்கிறார் சோ.தர்மன் (Dharman, 2016).

நீர்ப் பங்கீட்டுச் சமூகம்

கரிசல் வட்டாரத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட படைப்புகளில் துலக்கம் பெறாத வேளாண் வாழ்வு முழுமையாக 'சூல்' புதினத்தில் நுணுக்கமாகப் பதிவாகியுள்ளது. வேளாண் தொழிலோடு கூடிய பண்பாட்டைக்கட்டமைக்க முயற்சிக்கிறது. முக்கியமாக நீர்ப்பண்பாட்டைப்பதிவு செய்கிறது, விவசாயத்திற்கு அடிப்படையாக நீரே ஆதாரமாகிறது. நீரின்றி இவ்வுலகு இல்லை குறிப்பாக விவசாயம் இல்லை. அதனால்தான் நீரைப் பாதுகாப்பதற்குச் சமூகம் ஒருகட்டமைப்பை உருவாக்கி உள்ளது நவீனகால உருவாக்கத்திற்குப் பின் பொதுப்பணித்துறை என்னும் அமைப்பு இப்பணியை மேற்கொண்டாலும் நீர் நிலைகள் அழிவதையும் அழிக்கப்படுவதையும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மேலும், நீர்ப்பங்கீட்டென்பது முற்றிலும் இப்போது புழக்கத்தில் இல்லை. நீர்நிலைகளில் தேங்கும் நீரைமுறையாகப் பங்கிடுவதுதான் ஒரு சவாலான செயலாகும். இச்சவாலில் தொடர்ந்து தோற்பது அரசுதான்.

பல சமூகங்கள் சேர்ந்து விவசாயத் தொழிலை மேற்கொள்ளும் சூழலில் நீர்ப்பங்கீட்டை ஒரு சமூகத்தாரிடம் ஒப்படைக்கும் பழக்கம் தமிழ்ச்சமூகத்தில் இருந்துள்ளது. இச்சமூகமானது முற்றிலும் வேளாண் வாழ்வோடு கலந்ததாகும். தமிழகத்தைப் பொறுத்தளவில் குறிப்பாகத் தென் தமிழ் நாட்டில் தேவேந்திரர் சமூகமே இப்பணியை மேற்கொண்டுள்ளது. "இன்னையிலிருந்து நீ சொக்கன் இல்லடா, மடைக்குடும்பன்டா, நீர்ப்பாய்ச்சிடா, இந்தக் கண்மாய் பார்க்கும் பொறுப்பு, ஒனக்குப் பிறவு ஒன்னோடு வாரிசோட பொறுப்பு, நம்ம ஜமீன்கள்ளு உள்ள அத்ததன கண்மாய்களையும் உங்க சாதி ஆட்கள் கிட்டத்தான் ஒப்படைக்கனுமுனு வெள்ளைக்காரன் உத்தரவு. ஏமனா வெள்ளாம செய்றதுலயும் நீர்ப்பாய்ச்சுறதுலயும் பள்ளர்கள் மிஞ்ச இங்கே ஆட்களே இல்லனு சொல்றான். சுமமா சொல்லல லண்டன்லயிருந்து இங்கே வந்து பல வருஷம் ஆராய்ச்சி பண்ணிச்சொல்றான் நீர்ப்பாய்ச்சிற உரிமை பள்ளர்களுக்குத்தானு பட்டயரும் குடுத்திட்டான். அதனால்தான் ஒனக்கு இந்த உரிமையை ஜமீன்கொடுக்குது" இச்சமூகத்திலிருந்து நீர்ப்பாய்ச்சி' உருவாகியுள்ளான் (Dharman, 2016). நீர்ப்பாய்ச்சியை 'மடைக்குடும்பன்' என்றும் அழைப்பர். மடைத்தொழில்நுட்பம் தெரிந்தமையால் இப்பெயர் அவர்களுக்கு காலங்காலமாக வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது.

உணவு

‘சூல்’ புதினத்தில் சோறு, கஞ்சி, கூழ், மாமிச உணவு போன்ற உணவு பழக்கமுறைகள் நாட்டார் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“உணவு எனப்படுவது நிலதொடு நீரே

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே” (Swaminatha Iyer, 1984)

நிலத்தையும், நீரையும் சேர்த்தால் வருவது உணவு, நீரையும், நிலத்தையும் சேர்த்தவர்கள் இவ்வுலகில் உடம்பையும் உயிரையும் சேர்த்துப் படைத்தவர்கள் என்று புறநானூறு பொருள் கூறுகிறது.

சோ.தர்மனின் ‘சூல்’ புதினம் நீரோடும் நிலத்தோடும் சார்ந்து வரும் பாத்திரங்கள் பொருளாதாரத்தை வைத்தே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அம்மக்களுடைய உணவும் அதற்குப் பயன்படுத்தும் பாத்திரங்களும் தர்மனின் கதைகளில் மிகுதியாக சுட்டப்பட்டுள்ளன.

‘காண்பயற்றுத் துவையலும் கம்மங்கஞ்சியும் தரையில் சிதறிக்கிடந்தன, கலயத்திற்குள் கரிசல் மண் கஞ்சியோடு கலந்து போயிருந்தது. “குதிரை வாலிச் சோற்றை கும்பா நெறயப்போட்டு மீன் குழம்பு ஊற்றி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான் மூக்கன்”. “மோரும், தயிரும் ஓசியில் கிடைக்கும் வீடு கொப்பினாயின் வீடு” (Dharman, 2016). உருளைக்குடியைச் சுற்றியுள்ள கிராமமக்கள் அரிசி, கேப்பை, கம்பு, குருதவாலி போன்ற தானிய வகைகளை உணவாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைத் தர்மன் பதிவு செய்திருப்பதை அறியலாம்.

ஆடை அணிகலன்

ஆடை மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைத் தேவைகளாக விளங்குபவை. உடம்பின்மேல் அணிகின்ற எல்லா வகையான உடுக்கும் (உடுத்தும்) அமைப்புகளைச் சுட்டும்” என்று அ.மீரா முகைதீன் கூறுகிறார்.

“பாசிக்கலர் கண்டாங்கிச் சேலையை பின்கொசுவம் வைத்துக் கட்டியிருந்தாள் ரவிக்கையற்று”

“சின்னஞ்ச எனக்கு சரட்டையும், தண்டட்டியவும், தாரமனு

சொல்லியிருக்கா, பாம்படம், கொப்பு, குருட்டுத்தட்டு, கொணப்

புத்தட்டு காலுக்கு தண்ட மூக்குத்தி, புல்லாக்கு எல்லாம்

வச்சிருக்கா”

உழைக்கும் மக்களின் எளிமையான ஆடை அணிகலன்களை பண்பாட்டுச் சின்னங்களாக தர்மன் தனது ‘சூல்’ வழியே பதிவு செய்திருக்கிறார் என்பதை அறியமுடிகிறது (Dharman, 2016).

தொழில்கள்

‘கரிசல் காட்டை விதைப்புக்குத் தயார்படுத்துவதே கோடை உழவுதான், கண்மாயின் கரம்பை மண்ணைச் சந்தனமாகவும், மக்கிய குப்பையையும் கூட கரிசல் மன்னோடு கலந்து பக்குவப்பட்டவைப்பதே கோடை உரவுதான். உழுது பக்குவப்படுத்தப்பட்ட கரிசல் நில மானது மழைத்துளிளக்காக கருவறுக் காத்திருக்கும் மண்பெண்போல் காட்சியளிக்கும் சிறப்புடையதாக உழவானது அமைந்துள்ளது (Dharman, 2016) என உழவின் சிறப்பினை ஒட்டிய வோள்ணமைச் சார்ந்து நடக்கக்கூடிய தொழில்கள் லாடம் கட்டும் தொழில், பட்டறைத்தொழில், தச்சுத்தொழில், ஆடு மாடுமேய்ததல் தொழில், மட்பாண்டத் தொழில், கள் இறக்கும் தொழில் சாராயத் தொழில் போன்றவை இன்னும் பல தொழில்களை தர்மன் சூல் நாவலில் பதிவு செய்திருப்பதை அறியப்படலாம்.

மரபுசார்ந்த அறிவு

“மரபும் வழக்காறுகளும் பண்பாட்டின் அங்கங்களாகும் ஒவ்வொரு பண்பாட்டைச் சேர்ந்த மக்களின் சமூகப்பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறையில் அவரவர் பண்பாட்டு மரபுசார் அறிவுமுக்கியமானதும், தனித்துவமானதும் ஆகும். ‘வுசயனவைழை’ எனும் ஆங்கிலச் சொல்லிற்கான தமிழ்ப்பதமாக மரபு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. வுசயனவைழை என்ற ஆங்கிலச்சொல் இலத்தீன் சொல்லான ‘வுசயனவைழை’ எனும் இலத்தீன் சொல்லிற்கான அர்த்தம் கையளித்தல் என்பதாகும். ஆகவே மானிடவியல் மரபு என்பது குறிப்பிட்ட மக்கள் கூட்டத்தினுள் சமூகப் பண்பாட்டுவயமாக்கத்தின் வழியாகக் கடத்தப்படுகின்றன விழுமியங்கள், வழக்கங்கள் அறிவுத்திறன்கள், நடத்தைமுறைகள் ஆகியன சார்ந்த வடிவங்களுக்குப் பதிலாக பயன்படுத்தப்படும் ஒன்றாகும் என க.சண்முகம் குறிப்பிடுகிறார் (Sanmugasundaram, 1986).

“தூக்கனாங் குருவிக் கூடுகளில் கீழ்ப்பக்கம் உள்ளவாசல் போக, பக்கவாட்டில் ஒவ்வொரு கூட்டிலும் ஒருவாசல் இருக்கும். இந்த பக்கவாட்டு வாசல்கள் தெற்குப் பக்கம் பார்த்தபடி பெரும் பான்மையாக இருந்தால் அந்த வருசம் வடகிழக்குப்பருவமழை அதாவது வடக்கத்தி மழை ஜாஸ்தி, பெருபான்மைக் கூடுகளின் வாசல்கள், வடக்குப் பக்கம் பார்த்தபடி இருந்தால் தெக்கத்தி மழை அதாவது தென்மேற்கு பருவமழை ஜாஸ்தி (ப.7) தூல் நாவலில் இடம்பெறும். முத்துவீரன் தாத்தாவின் மழை பற்றிய கணிப்பை மரபு சார்ந்த அறிவுத்திறனால் உணரமுடிகிறது (Dharman, 2016).

“மழைக்கு கோப்பாயிருச்சுனா, தூண்டில் போட்டா ஒரு மீனு படாது தைலான் குருவி தரையோட தாழ்ப்பறந்து திரியும், ராத்திரியில நிலா கோட்டகட்டும், எறும்பு முட்டை களத் தூக்கிட்டு சாரை சாரையா மேடு தேடிப் போகும். ராவுல கூட கூப்பாடுபோடும், காற்றடிக்கிறது நின்னு வேக்காட்டம் கூடரும், இதெல்லாம் மூனாம்பக்க மழைக்கு அறிகுறிடா” (ப.20)

“ஆடுக மேச்சத்தரையில் இப்படி கூடிநின்னா என்ன அர்த்தம்,

மழைக்கு அதிகாரம்னு அர்த்தம்” (ப.20)

நாட்டுக்கருவேல மரங்களும் வேலமரங்களும் நிறைந்து நிற்கும் அந்த மரங்களில் உச்சிக்கொப்பில் கூடுகள் கட்டியிருந்தால் அந்த வருசம் மழை ஜாஸ்தி, என்றும், தாழ்க்கொப்புகளில் கூடுகள் நிறையக் கட்டியிருந்தால் அந்த வருசம் மழை மத்துவம்” (ப.7) என முத்துவீரன் தாத்தாவின் கணிப்பு ஆகும் (Dharman, 2016).

“நாமக்கோழியின் வரவு என்பது ஒருபறவையின் வரவு மட்டுமல்ல கிராமத்தின் செழிப்பையும், அவ்வருட வெள்ளாளமையின் உத்திர வாதத்தையும் மழை அதிகரிப்பையும், உறுதி செய்கிறது” (ப.67)

குறிப்பாக எந்தவொரு இயற்கை நிகழ்வுக்குக் அறிகுறிகள் என்பது காணப்படும். இயற்கை நமக்குக் கொடுக்கும் வரம் மழையாகும். இம்மழை சார்ந்த அறிகுறிகளை கரிசல் மண்ணின் பேச்சு வழக்கில் ஆசிரியர் தனது நாவலில் மரபு சார் அறிதலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Dharman, 2016).

மருத்துவம்

“ஒவ்வொரு மனித சமுதாயமும் தனக்கென ஒரு மருத்து அமைப்பு முறையைக் கொண்டுள்ளது. அதனைச் சமூக நிறுவனம் என்றே கூறலாம். நோயும், மருத்துவமுழு மனித இனப்பண்பாட்டு வரலாற்றில் பிரிக்க முடியாதன ஆகும். நாட்டுப்புற மக்கள் கையாளும் மருத்து முறைகளை நாட்டுப்புற மருத்துவம் என்பர் நுவாழை அநன்உநெ என அழைக்கப்படுகின்றன (Sakthivel, 2021).

“ஊமத்தங்காயப் புடுங்கியாந்து அரைச்சு ஒந்தலையில் தேச்சாத்தான் பைத்தியம் தெளியும்” ப.50

“முயல் ரத்தம் முக்கியாந்து தாரன், தலையிலில் தேய்ச்சா நரைமுடி மாறி கருகருனு முடி கருப்பா மாறியிருப்பல” (ப.65).

சேத்துப்புண்ணுக்குப் புளியங்காயைத் தீயில் சுட்டால் அதிலிருந்து வரும் பசை போன்ற குழம்பு சிறந்த மருந்து” (ப.86) சோ.தர்மன் தனது தூல் நாவலில் உருளைக்குடி கிராமமக்கள் பயன்படுத்தியுள்ள நாட்டுப்புற மருத்துவமுறைகளை நாவல் வழியே அறியமுடிகின்றது.

நேர்த்திக்கடன்

நேர்த்திக்கடன்கள் செலுத்துதல் என்பது நன்றியின் வெளிப்பாடே எனலாம். “மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் இழப்புகளையும், குறைகளையும் காணுகையில் அவற்றைப் போக்குமாறு வேண்டுவர், அத்தெய்வங்கள் குறைகளைத் திர்த்தால் அதற்கு ஈடாகத் தான் செய்வதாகக் கூறும் கடன்களைத் நிர்வத்திக் கடன் எனக்குறிப்பிடுவர்” (Sanmugasundaram, 1986).

உருளைக்குடி கிராம மக்கள் தான் செய்த பாவத்திற்கு பரிகாரமாக தெய்வத்திடம் வேண்டுவே நிவர்த்திக்கடன் எனலாம். “சங்கரன் கோயில், கோமதி ஆத்தாதான் என்னயக் காப்பாத்துனது, போனவருஷம் ஆடித் தபசுக்கு போகல ஆத்தா அரிச்சிகாட்டிட்டா. இந்த வருஷம் போயி உருவம் வாங்கிப் போடனும். நேத்தே நேமிக்கம் போட்டாச்சு (Dharman, 2016).

“ஓம் புருஷன் வீட்டு கொல தாம்பரம் கோயிலுக்கு கெடாவெட்டி பொங்க, வச்சு பேர் விடுறமனு நேந்துக்கோ எல்லாம் சரியாப் போகும்” (ப.201) உருளைக்குடி கிராம மக்கள் தெய்வத்திற்கு நேரித்திக்கடனாக இதைச் செய்தால் தன்னுடைய பாவம் நீங்கி இறையருள் கிட்டும் என நம்புகின்றனர்.

பாவனைச்சடங்கு

பாவனை மெய்ப்பாடுகள் அல்லது தன்னறிவுடன் கூடிய போலச்செய்தல் குரங்கு மூதாதையர்களிடமிருந்து பெற்ற குணம் சமாகும்” என்கிறார் ஜார்ஜ். மெய்ப்பாடு என்பது எல்லா விலங்குகளிடமும் காணப்படுகின்றது. தாய்ப்பறவை பறப்பதைப் போலக் குஞ்சும் பாவனை செய்து பறக்கக் கற்றுக் கொள்கிறது. இவ்வாறு போலச் செய்தல் மூலமாக ஒரு விலங்கு மற்ற விலங்குகளிடமிருந்து பலபழக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்கிறது. விலங்குகளிடம் காணப்படும் இத்தகைய பாவனை மெய்ப்பாடே புராதன இனக்குழு மக்களிடமும் காணப்பட்டது. இயற்கை பாவனை மெய்ப்பாடே புராதன இனக்குழு மக்களிடமும் காணப்பட்டது. இயற்கை ஆற்றல்களான மழை, தீ, காற்று ஆகியவற்றைப் போலச் செய்வதின் மூலமாக அல்லது பாவனை செய்வதின் மூலமாக அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என இனக் குழுமக்கள் எண்ணினர். மழை இல்லாத காலங்களில் மழையை வருவிப்பதற்கும், மழை அதிகமாகப் பொழிந்து வெள்ளத்தால் தீங்கு நேரிடும் காலங்களில் மழையை நிறுத்துவதற்கும் அவர்கள் சில பாவனைச் செயல்களைச் செய்தனர். இத்தகைய பாவனைச் செய்கையை பழையை வழியனுப்பும் சடங்கை செய்கின்றனர். இரண்டு சாமிகளும் ஆளுக்கொரு மாவுக்கொட்டானைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டார்கள். இருவரும் வேகமாக ஓடி ஓரிடத்தில் நின்று கொண்டு மாவைகையில் எடுத்து காற்றில் விசினார்கள், மேகமே புகையாப்போ, மழையாப் பொழியாத மேகமே வெய்யிலுக்கு வழிவிடு மேகமே காத்தோட ஓடிப்போ.

காற்றில் தூவிய தூள் மாவு மேகமாய் மாறி காற்றோடு போனது. அதோடு சேர்ந்து மழையும் போய்விட்டது அவரவர் மாவுக் கொட்டானில் உள்ள மாவை காற்றில் வீசினார்கள், மேகத்தைப் புகையாக்கினார்கள், மழைப்பொழிவைக் கட்டுப்படுத்தினார்கள். புராதன இனக்குழு சமூக மக்களிடம் இருந்த மழையை வழியனுப்பும் பாவனைச் சடங்கை, சோ, தர்மன் தனது ‘தூல்’ நாவலில் பதிவு செய்திருப்பதை அறியமுடிகின்றது (Dharman, 2016).

பரம்பரை பழக்கம்

உருளைக்குடி கிராமத்தில் வசிக்கும் பள்ளர் இன மக்கள் தங்கள் உலக பரம்பரை பழக்கத்தை இன்றளவும் கடைப்பிடித்து வருவதை தர்மன் தனது நாவலில் பதிவு செய்திருப்பதை காணமுடிகிறது. “பெரும்பாலும் ஊருக்குள் வரும் பண்டாரங்கள், பரதேசிகள் தங்கினால் ஊர் இளவட்டங்களே தெருவில்

போய் வீடு வீடாக சோறு வாங்கி வந்து கொடுப்பது வழக்கம். எக்காரணம் கொண்டும் சோற்றுக்காகத் தெருவில் வந்து கையேந்தவிடக் கூடாது என்பது பள்ளக்குடித்தெருவில் பரம்பரையாய் வரும் பழக்கம். வித்தைக்காரர்கள் வரலாம், தானிய பிச்சை மட்டுமே வாங்க வேண்டும். சோற்றுப் பிச்சை கிடையாது. உள்ளூர் இளவட்டங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தால் ஒழிய யாருக்கும் சோற்றுப் பிச்சையாது” (Dharman, 2016).

ஊர்க்கட்டுப்பாடு

உருளைக்குடி கிராமம் ஒட்டி கொஞ்ச தூரத்திலேயே மொட்டப்பாறை எந்நேரமும் அவிந்த நெல்லும் குருதவாலியும், தானியங்களும் காய்ந்து கொண்டிருக்கும், பறவைகளுக்குத் தன் கைவிரித்து உணவளிக்கும் மொட்டப்பாறை, காவலுக்கு யாருமே இருக்க மாட்டார்கள், எவ்வளவு பறவைகள் வந்து காயும் தானியங்களைத் தின்றாலும், யாரும் பறவைகளை விரட்டக்கூடாது” என்பது தலைமுறை தலமுறையா இந்தப்பழக்கம் ஊர்க்கட்டுப் பாடாகத் தொடர்வதை நாவலில் பதிவு செய்திருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது (Dharman, 2016).

முடிவுரை

சமூக மானிடவியல் அல்லது பண்பாட்டு மானிடவியல் என்பது உலகில் எண்ணிலடங்கா வகையில் பரவிவாழும் சமூகதாயங்களின் பண்பாட்டை காலப்பரிமாணங்களுடன் ஆராயும் மானிடவியல் பிரிவாகும். நீர்ப்பங்கீட்டை ஒரு சமூகத்தாரிடம் ஒப்படைக்கும் பழக்கத்தை தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்துள்ளதை நாவல் பதிவு செய்கிறது. உணவு, ஆடை அணிகலன், தொழில்கள் போன்றவை மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் படைக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டார் மரபு சார்ந்த அறிவு, மருத்துவம், நேர்த்திக்கடன், நம்பிக்கை, பாவனைச்சடங்கு, பரம்பரை பழக்கம், ஊர்க்கட்டுப்பாடு போன்றவை அம்மக்களின் வாழ்க்கை சூழலோடு பொருந்தி அவர்களின் பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும் வெளிக்காட்டுவனவாய் நிற்கின்றன, இவ்வாறாக நாவலில் கதை மாந்தர்களுக்குப் பின்னணியாக பல்வேறு இனவரைவியல் கூறுகள் பயன்படுத்தப்பட்டு நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது ஆய்வின் வழி நிரூபனமாகிறது.

References

Dharman, C. (2016) Sool, Adayalam Pathippagam, Tiruchirappalli, India

Sakthivel, S. (2021) Nattupura Iyal Aivu, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India.

Sanmugasundaram, S. (1986) Tirunelveli Mavatta Nattupura Padalkalil Samuthaya Amaipu, Kaviya Pathippagam, Chennai, India

Swaminatha Iyer, U.V. (1984) Purananooru Moolamum Uraiyum, U.Ve.Sa Noolaga nilayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License